

Annabeth si nevedela predstaviť, že je Arachné stále nažive, niekde tam pod nimi v tme. Nechcela sa s tou ohavou stretnúť, keď dopadnú na dno. Ale ak tam vôbec nejaké dno *je*, obaja sa pri dopade pravdepodobne rozplásnú na placku, takže s obrovitými pavúkmi si vôbec nemusí robiť starosti.

Objala Percyho a pokúšala sa neplakať. Nikdy nečakala, že bude mať ľahký život. Väčšina polobohov umierala mladá pričinením strašných oblúd. Tak to fungovalo už od antických čias. Gréci *vynašli* tragédiu. Vedeli, že najväčší hrdinovia nekončia dobre.

Napriek tomu to nebolo fér. Tolko toho prekonala, aby získala sochu Atény. A práve keď sa jej to podarilo, keď to začínalo vyzeráť sľubne a keď sa znovu stretla s Percym, rúti sa do záhuby.

Ani sami bohovia by nevymysleli taký strašný osud.

No Gaia nebola ako ostatní bohovia. Matka Zem bola staršia, surovejšia, krvilačnejšia. Annabeth si ju vedela predstaviť, ako sa smeje, kým oni padajú do hlbín.

Pritisla si pery k Percyho uchu. „Ľúbim ťa.“

Nevedela iste, či ju počuje – ale ak zomrú, chcela, aby to boli jej posledné slová.

Zúfalo sa pokúšala vymyslieť nejaký plán, ktorý by ich zachránil. Bola dcérou Atény. V chodbách pod Rímom sa jej dávalo, množstvo úloh zvládla vďaka svojej bystrosti. No teraz jej na um neprichádzal nijaký spôsob, ako zastaviť alebo hoci len spomaliť pád.

Lietat' nevedeli – na rozdiel od Jasona, ktorý ovládal vietor, alebo Franka, ktorý sa dokázal premeniť na okrídlené zviera. Ak touto vražednou rýchlosťou dopadnú na dno... Nuž, vedela si zrátať, že to bude naozaj *vražedné*.

Práve premýšľala o tom, či by sa z tričiek nedal vyrobiť padák – *taká* bola zúfalá –, keď sa niečo okolo nich zmenilo. Temnota nabrala sivočervený nádych. Pískanie v ušiach sa zmenilo na hukot. Vzduch začal byť neznesiteľne horúci, pre-sýtený pachom pokazených vajec.

Odrazu sa tunel, ktorým sa rútili, rozšíril na priestrannú jaskyňu. Asi takú míľu dole zbadala Annabeth dno. Na chvíľku ju to tak ohúrilo, že prestala myslieť. Do tej jaskyne by sa zmestil celý ostrov Manhattan, a to ju ešte nevidela celú. Vo vzduchu viseli červené oblaky ako odparená krv. Krajina – aspoň to, čo z nej videla – boli kamenisté čierne pláne s rozčesnutými horami a ohnivými roklinami. Po ľavej ruke klesala zem v rade útesov ako obrie schody vedúce hlbšie do priepasti.

Zápach síry bol taký silný, že sa ťažko dalo sústrediť, no Annabeth sa zamerala priamo dolu a uvidela pás ligotavej čiernej tekutiny – *rieku*.

„Percy!“ skríkla mu do ucha. „Voda!“

Horúčkovo gestikulovala. Percyho tvár bola v tlmenom červenom svetle nečitateľná. Vyzeral otrasený a zdesený, ale prikývol, akoby rozumel.

Percy vedel ovládať vodu – pokiaľ to pod nimi *bola* voda. Možno by dokázal pád nejako stlmiť. Annabeth, samozrejme, počula hrôzostrašné historky o riekach v podsvetí. Mohli človeku zobrať spomienky alebo mu spáliť telo aj dušu na popol. Rozhodla sa však na to nemyslieť. Toto je ich jediná šanca.

Rieka sa im valila v ústrety. V poslednej sekunde Percy vzdorovito zajačal. Voda sa zmenila na mohutný gejzír a jedným dúškom ich pohltila.